

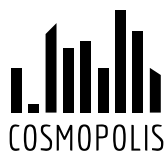
JENNIFER HARTMANNOVÁ

JEŠTĚ BIJE

SPOUTÁNÍ NENÁVISTÍ, OSVOBOZENÍ LÁSKOU.

**DARK
ROMANCE**

JENNIFER HARTMANNOVÁ

J E Š T Ě
B I J E

Přeložila Jana Michalcová

Copyright © Jennifer Hartmann 2020

All rights reserved.

The right of Jennifer Hartmann to be identified as the Author
of the Work has been asserted by her in accordance with the Copyright,

Designs and Patents Act 1988.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

Translation © Jana Michalcová, 2026

Cover design by Cat at TRC Designs

Cover photographs © ARTi19, tomert, tolokonov,

Lishchyshyn / Depositphotos.com, Ann Cutting / Trevillion Images

Illustrations © Fresh_Studio, VectorTradition, Mukul_1122 / Depositphotos.com

ISBN 978-80-271-5769-3

„K čemu je teplo, když mu nedodává půvabu zima?“

John Steinbeck

Část první

DOHAZOVAČ

Cora

KAPITOLA JEDNA

„Ty jsi nenapravitelnej.“

Přimhouřím oči na muže, který si podle mě zaslouží mou nejoblíbenější urážku.

Nenapravitelnej. To je proklatě dobré slovo.

Dotyčným mužem je Dean Asher – ten blbeček, se kterým se zasnoubila moje ségra.

Dean se zasměje, jako by se ho nijak nedotklo nepřátelství, které mi srší z očí jako spalující lasery. Asi už si na to zvykl.

„Co to vůbec znamená?“

„A taky hloupej,“ řeknu, zvednu jedno obočí a usrknou si ze zředěného koktejlu.

Patnáct let. Patnáct let jsem vystavená Deanovu popichování, posměškům a protivnému chování. Je to takový ten typický „drsnák“ – nevrlý, namakaný, věčně načichlý cigaretami a kůží. Až nesmyslně pohledný.

Kretěn.

Moje ségra Mandy mu sedla na lep. Jsou spolu už od střední. Mandy byla fakt populární, získala titul královny plesu, měla odbarvené vlasy a nosila minimalistické oblečení značky Abercrombie. Tehdy na střední to letělo.

Zato já jsem byla úplně jiná – *díky bohu*. Přestože jsem jen o deset měsíců mladší než Mandy, nemůžeme být odlišnější. Ona je sportovkyně, energická a marnivá. Já jsem knihomolka, která mnohem radši kupuje roztomilé oblečky pro našeho psa než pro sebe. Mandy je veselá, já jsem vznětlivá. Já bych mohla celý den citovat Shakespeara, zatímco Mandy ráda cituje drby z Twitteru.

Navzdory tomu, že se lišíme, se naše sesterské pouto během let upevnilo a já se teď připravuju na roli hlavní družičky na její svatbě, která se koná příští měsíc. Ráda bych řekla, že Mandy ze svého středoškolského já vyrostla, ale Dean Asher jí bohužel nějakým způsobem zůstal až do třicítky. Drží se Mandy jako nemoc. Nedokáže se ho zbavit.

Já se ho nedokážu zbavit.

Takže teď mám tu báječnou poctu, že budu za čtyři týdny Deanova švagrová.

Chce se mi zvracet.

„Jsem si celkem jistej, že to slovo neexistuje.“

Miniaturním brčkem zamíchám drink ve skleničce a zvednu oči k muži, který na mě civí s tím svým typickým úsměvem. V očích má ocelově odhodlaný pohled. Zavrtím hlavou, stydím se, že s tímhle chlapem zanedlouho budeme jedna rodina. „Nenuť mě to vygooglit, Deane. Víš, že to udělám.“

Slavíme Mandyiny třicátiny. Jsme v *The Broken Oar*, útulném baru v severním Illinois, přímo u jezera. Navzdory pochybné společnosti je to skvělé místo pro oslavu.

Dean se napije piva a v jeho bledě modrých očích se mihne šibalství. A *ne* to zábavné. „Vždycky jsi byla strašná šprtka, Corabelle.“

„Neříkej mi tak.“

Mrkne na mě a já na něj vrhnu vražedný pohled. Dean je kromě rodičů jediný člověk, který mi říká celým jménem – Corabelle. To jméno nesnáším. Všichni mi říkají Coro. Dean to samozřejmě ví, ale on se odjakživa vyžívá v tom, že mě mučí.

Naše popichování přeruší oslavenkyně, která zrovna povyšuje výraz „opilá bílá holka“ na zcela novou úroveň. Mandy mě a Deana obejmě a sevře nás všechny tři v trapném, drtivém objetí.

„Já tě taaak miluju. Jsi můj nejlepší kámoš. Beru si svýho nejlepšího kámoše,“ zamumlá Mandy, která už má v sobě přinejmenším tucet drinků Sex on the Beach. Otočí se ke mně a položí mi hlavu na rameno. „A ty, Coro. Ty si brzo vezmeš *svýho* nejlepšího kámoše.“

Vyprostím se z jejího objetí. Z oděru Mandyina předraženého parfému a Deanova dechu páchnoucího po whisky se mi chce zvracet. „Já se nikdy nevzdám, Mandy. Rozvod zkrátka není na seznamu věcí, který chci stihnout před smrtí. Možná v jiným životě.“

Chci se otočit, ale Mandy mě zastaví. Zabodne mi prst s francouzskou manikúrou doprostřed hrudníku a já ucuknu a poškrábu se, protože mě to polechtá. „Manželství je svatý. Dean a já se nikdy nerozvedeme.“

To je dost možné. Dean vypadá jako typ člověka, který spokojeně zůstane v manželství, zatímco si bude užívat s bokovkama. A Mandy je rozhodně typ ženy, která nad tím přivře oči. „Úplná pohádka. Závídím vám.“

„Můžete se aspoň *pokusit* spolu vycházet? Prosím?“ zaškemrá Mandy a dramaticky zamává rukama. V jejím opileckém opojení je cítit špetka vážnosti.

Povzdechnu si a očima zabrousím k Deanovi. Pořád se culí. Poklepu prsty o okraj skleničky a předstírám, že Mandyinu prosbu zvažuju. „No, já bych... možná, *snad*, ale... jak se mám vyrovnat s tím incidentem s pavoukem v botě? Jak se přes něco takového může člověk vůbec přenést?“

Dean se zachechtá, dopije pivo, je těmi svými šaškárnami očividně rozjařený. „To bylo parádní. Za to se nikdy neomluvím.“

„Vidíš?“ Strčím mu pod nos svou skleničku a zvednu malíček. „Nespolupracuje. Zkusila jsem to.“

Mandy plácne svého snoubence do hrudi. „Deane, přestaň se k mojí sestřičce chovat jako debil.“

„Cože? Ona to ustojí.“

Změřím si ho pohledem a naše oči se na okamžik střetnou. „No, v něčem má pravdu.“ Potom prudce vyskočím, dopiju posledních pár doušků svého bídného koktejlu a zamířím k baru. Praštím prázdnou skleničkou o pult, sednu si na barovou stoličku a podívám se na barmana. „Ještě jeden, prosím. S dvojitým panákem.“

Měla jsem přijmout nabídku na odvoz domů.

Je krátce po jedné ráno a já jsem si dokázala v baru vybrat toho nejnudnějšího chlapa a zabřednout s ním do konverzace. Opilost ze mě pomalu vyprchává, takže jsem už jen unavená a mrzutá, opřu si loket o pult a položím hlavu do dlaně. Zírám na toho pitomce po své levici, který žvaní o tom, že je právník, o svém parádním autě a o jakémsi konkurzu do reality show. Upřímně řečeno, ztratila jsem zájem ještě dřív, než vůbec otevřel pusou. Voní jako můj marakujový cukrový peeling a *vážně* mě to znervózňuje.

Předstíraně zazívám a zabořím hlavu do dlaně ještě víc. „To je super, Sethe. Vážně super.“

„Jsem Sam.“

„Přesně to jsem řekla.“ Prohrábnu si dlouhé zlaté vlasy, zvednu hlavu a přinutím se k úsměvu. „No nic, měla bych jít. Je dost pozdě.“

Seth/Sam svráští svoje zarostlé obočí a tenké rty sevře do přísné linky. „Vždyt není tak pozdě. Koupím ti ještě jeden drink.“

Ne. Pozvracela bych se. Určitě bych mu poblila ten jeho trapný svetr.

„Ne, díky,“ odpovím a zamítavě mávnu rukou. „Už půjdu.“

„Potřebuješ odvézt?“

„Ne.“

No, vlastně možná jo. Sem mě přivezli Mandy s Deanem, ale další jízdu se samotným Satanem bych nezvládla, takže jsem jejich nabídku, že mě hodí domů, odmítla.

Ale od toho přece máme Uber.

Zvednu se z barové stoličky, zavravorám na svých pitomě vysokých podpatcích a seberu z pultu kabelku. „Měj se.“

Když si hodím kabelku přes rameno a zamírím pryč, Seth/Sam něco zabručí. Zkazila jsem mu plány na večer a nijak mě to netrápí. Noc plná opileckých radovánek a pochybných rozhodnutí by mi nevadila – bůh ví, že můj vibrátor už mě má plné zuby –, ale Seth/Sam přestal být přitažlivý rychleji, než když Chicago Bears přišli o šanci dostat se na Super Bowl, což bylo zatraceně rychle.

Možná jsem prostě moc vybírává.

Podle Mandy jsem moc vybíravá.

No dobrá. Zdá se, že se mě můj vibrátor nezbaví.

Do plic mi proudí chladný vánek, zatímco kráčím pryč od baru a podpatky mi klapou o chodník. Zabalím se do kardiganu, který mám přehozený přes tmavě modré šaty, abych se trochu zahřála, a pak sáhnou do kabelky pro mobil. Uber jsem ještě nikdy nevyužila – možná by bylo jednodušší zavolat si taxíka. Existují vůbec ještě taxíky?

Dál lovím v přihrádkách kabelky a hledám peněženku, ale vzápětí svraštím obočí, protože si uvědomím, že kabelka je mnohem lehčí než obvykle. *Hm.* Posvítím si do ní mobilem, abych lépe viděla, a v žaludku se mi začne stahovat uzel úzkosti.

No do prdele.

Peněženka je fuč.

Vzal mi ji ten zmetek z baru, protože věděl, že to s ním nedokončím?

Vtrhnu zpátky do baru, srdce mi pod žebry buší jako splašený kůň. Kreditky, řidičák, přes sto dolarů v hotovosti. Fotky, průkazky pojišťovny, hesla, na která si už nikdy nevzpomenu.

Krucinál.

Ztěžka oddechuju a udeřím Setha/Sama do ramene. Ani nečekám, až se otočí. „Tys mi šlohnul peněženku?“

Pomalou se otočí na židli a tváří se znechuceně. „Prosím?“

„Nemám peněženku. Dneska večer jsem mluvila jen s tebou.“

Seth/Sam zafuní. „Přesně. Celý večer jsi se mnou mluvila. Kdy bych ti asi stihl ukrást peněženku?“ Zavrtí hlavou, otočí se zpátky a natáhne se pro pivo. „Vyspi se z toho, krávo.“

Jeho urážku ignoruju, jsem moc pohroužená do svého aktuálního problému na to, abych mu dala facku. Ten týpek má pravdu. Celou tu dobu u baru jsem seděla čelem k němu – i když jsem napůl spala a slintala si na ruku – a určitě bych si všimla, kdyby mi šmátral v kabelce. Ta totiž ležela na pultě, kousek za mým pravým ramenem.

Což znamená, že mi ji ukradl někdo, kdo seděl za mnou.

Do prdele, do prdele, do prdele.

Bar už je skoro prázdný. Zeptám se barmana, který jen pokrčí rameny, a pak nafouknu tváře a frustrovaně vydechnu. Vydám se zase

ven a psychicky se připravuju na to, že budu žebrať o odvoz, protože jsem zčistajasna bez peněz.

Začnu u Mandy, i když vím, že si na noc vypíná zvonění.

Hlasová schránka.

Zkusím svou nejlepší kamarádku Lily.

Rounou do hlasovky.

Rodičům za žádnou cenu volat nebudu.

Projdu si seznam kontaktů a zkusím ještě tři jiné lidi.

Hlasovka, hlasovka, hlasovka.

Palec mi zůstane viset nad dalším jménem. Nakrčím nos a našpu-lím rty, protože už jen ta představa mě děsí. Ujít pěšky jedenáct ki-lometrů domů na vysokých podpatcích mi připadá příjemnější než desetiminutová jízda s Deanem Asherem.

Zvedne se vítr a rozcuchá mi vlasy. Málem se zadusím zimou.

Kliknu na jeho jméno a okamžitě začnu nadávat do tmy.

„Corabelle?“

Nevím, jestli cítím spíš vztek, nebo úlevu, že to zvedl. „Neříkej mi tak.“

„Proč mi voláš opilá uprostřed noci?“ Deanův hlas je nakřáplý, zastřený spánkem. Nejspíš jsem ho vzbudila – *skvěle*. Alespoň něco pozitivního.

Chystám se mu to vysvětlit, ale on mě přeruší. „Nech mě hádat, dala sis o pár panáků skořicový whisky víc a voláš mi, abys mi vyzna-la svou nehynoucí lásku. Vždycky jsem věděl, že pro mě máš slabost.“

Zatnu zuby a neskutečně lituju svého rozhodnutí. I přes telefon cí-tím, jak se culí. „Viš co? Zapomeň na to. Půjdu domů pěšky.“

Chystám se zavěsit, když se ozve Dean: „Počkej, počkej – potřebuješ odvoz? Myslel jsem, že si zavoláš Uber.“

„No jo, no, nějaký debil mi ukradl peněženku a teď nemám peníze. Ale to je jedno. Radši půjdu pěšky.“ Vážně mu to chci položit.

„Nebud' směšná. Tvoje ségra by mě zabila, kdybych tě nechal jít domů pěšky.“

„Žasnu nad tím, jak jsi citlivý.“

Zasměje se. „Jsem citlivý a pohledný. Trojnásobná hrozba.“

„Myslíš dvojnásobná. Jmenoval jsi jen dvě věci.“

„Cože?“

Stisknu si kořen nosu a snažím se najít alespoň trochu sebeovládání. *Zhluboka se nadechni.* „To neřeš. Hlavně si pospěš.“

Stisknu tlačítko „ukončit hovor“ tak vehementně, jako by to byl budík v neděli ráno. V takových chvílích si přeju, abych kouřila. Přemýšlím, jestli se mám vrátit do baru, jenže na pití nemám peníze a vážně se mi nechce zaplést do dalšího vzrušujícího rozhovoru se Sethem/Samem, takže se místo toho opřu o cihlovou budovu.

Uplyne jen pár minut a vedle mě se objeví nějaký trouba, který mě poprosí o oheň. Pohlédnu na něj a rychle ustoupím. Je to nějaký plešoun s pivním pupkem, který smrdí jako vařená mrkev. Snažím se nepozvracet.

„Nekouřím. Promiňte.“ Držím se od něj co nejdál, ale cítím, jak na mě ze vzdálenosti pár metrů zírá. Fuj.

„Koupím ti drink, kočičko.“

Když si všimnu, že mi zírá do výstřihu, zkřížím ruce na prsou. „Ne, děkuju. Jen čekám na odvoz.“

„Já tě klidně svezu,“ ušklíbne se a jeho narážka je jasná a vůbec ne nenápadná.

Znovu se mi udělá šoufl.

„Ještě jednou ne, díky. Užijte si večer.“

Nikdy by mě nenapadlo, že si budu přát, aby sebou Dean hodil a už konečně dorazil. Dokonce i on je snesitelnější než tenhle chlápek, který vypadá jako sériový vrah John Wayne Gacy a rentgenovým pohledem mi provrtává šaty.

Chlap dál žvaní a mně se z toho zvedá žaludek. „Jsi fakt fešanda, víš?“

Fuj, fuj a ještě jednou fuj. Ten chlápek se plíživě vkrádá do mojí osobní zóny, a právě když se odhodlám vrátit se zpátky do baru, vjede na parkoviště Deanovo černé camaro s burácejícím motorem a nadupanými pneumatikami. Zastaví přímo přede mnou, vystoupí, vyhodí klíčky do vzduchu a druhou rukou je chytí. Zadívá se na mě a čeká, že začnu žasnout nebo co.

Na mě to ale dojem rozhodně nedělá.

Ruce mám pořád zkřížené v obranném gestu, zatímco se ke mně Dean blíží a pohledem kmitá mezi mnou a Gacym. Moje řeč těla řve „nesnáším tě“, ale moje oči ho zároveň prosí, ať mě odsud dostane. „Čau,“ zamumlám nevýrazně.

Dean se na toho chlapa vedle mě zamračí, takže obrátím pozornost doprava a zjistím, že mi ten úchyl *pořád* civí na prsa s chlípným úsměvem ve tváři. Dean přimhouří oči a pak se zase podívá na mě. „Jsi připravená? Protože já jsem hrozně utahanej a –“

„Tvoje holka?“ skočí mu do řeči Gacy a oba s Deanem zároveň trhne hlavou jeho směrem.

Dean odpoví rychle. Až moc rychle. „To ani náhodou.“

Ježíši. Jako bych měla lepru nebo syfilis nebo dýmějový mor. Uraženě ho probodnu pohledem. „Tak to fakt díky.“

„Co je?“

„Nic. Jdeme.“

Vydám se k sedadlu spolujezdce a cítím, že je mi Dean v patách.

Gacy se s námi rozloučí pozdravem, ze kterého mi naskočí husí kůže. „Vy dva si užijte večer.“

Skočím do auta, prásknu dveřmi a okamžitě je zamknu. Dean udělá totéž a zadívá se přese mě z okýnka na páchnoucího mrkvouna.

Oči má pořád přimhouřené a zamyšlené. „Sahal na tebe ten úchyl?“

Pohledem rychle přelétnu po Deanově tváři, štve mě, jak je přitažlivý. On si přeje rukou po zarostlé bradě a poškrábe se na strništi. Ucítím jeho pižmovou cedrovou kolínskou a vůni kůže. Kousnu se do spodního rtu a opřu se do sedadla. „Ne. Ne že by tě to zajímalo,“ zamumlám, otočím hlavu a zadívám se přímo před sebe.

„Zajímá mě to, Corabelle. Jdeš Mandy za družičku – nemůžu dopustit, aby tě před tím velkým dnem nějakej chlap rozsekal na kousky a schoval pod podlahou.“

Prudce se k němu obrátím a na té jeho pitomé, pohledné tváři zahlédnu pobavený úsměv. „Nesnáším tě.“

„Víš, že si z tebe jen dělám srandu,“ odvěti a mrkne na mě.

„Pořád tě nesnáším.“

Dean mě sjede pohledem, jako by mě nějak zkoumal, a otočí klíčkem v zapalování. Motor ožije. „Víš, že když si na sebe vezmeš tohle, akorát se vystavuješ nebezpečí, že tě osloví nějaký divný týpci,“ řekne bez obalu, jednu ruku má přehozenou přes volant a druhou zařadí rychlost.

Odfrknu si. Jeho drzost mě nadzvedne. „To je obviňování oběti,“ podotknu. „Ty jsi fakt skvělá partie. Ségra má ale štěstí.“ Zamrčkám na něj a dramaticky přitom zatřepu dlouhými řasami.

„Tak jsem to nemyslel,“ opáčí. „Jen říkám, že když vypadáš takhle, chlapi si tě všimnou.“

„Když vypadám jak? Chceš snad říct, že vypadám jako nějaká coura?“

„Chci říct, že ti to sekne.“

Dean mi ten podivný kompliment složí tak nenuceně, až skoro zapomenu, kdo ho pronesl. Nervózně si pohrávám s lemem šatů a překřížím nohy, protože nevím, jak zareagovat, ale pak si vzpomenu, že se i tak dopustil obviňování oběti a pořád je to debil. „Jo, no, ty vypadáš jako... pitomec.“ *Cože?*

Bujarý smích se smísí s rachotem motoru a já se zabořím do sedadla. „Na víc se nezmůžeš? Ten alkohol ti asi leze na mozek. Tvoje výpady ztrácejí na síle.“

„Drž hubu.“

Dean se znovu poškrábe na bradě a každých pár vteřin se na mě ohlédne. „Mimochodem, za odvoz děkovat nemusíš. Ani za záchranu života.“

Znovu si odfrknu. Vůbec jsem si neuvědomila, že jsem typ, co si odfrkává. „Akorát jsi přijel ve svém macho fáru, tvářil ses jako šašek a naznačil, že ti připadám odporná.“ Sladce se na něj usměju a položím si ruce na srdce. „Ty můj hrdino.“

„Ještě jeden koketní pohled a ten týpek by ti ukradl kalhotky, aby se měl čím chlubit. Rozhodně jsem ti zachránil život.“

„Koketní?“

Dean pokrčí rameny, zároveň sleduje mě i silnici. „Jo. To mám z příručky Cory Lawsonové. Jsi v podstatě chodící slovník.“